

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa S. Z.  
przeciwko A. Z.  
o zniesienie wspólności majątkowej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 15 marca 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Okręgowego w T.  
z dnia 9 marca 2016 r., sygn. akt VIII Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio - kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego.

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym

znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Według niego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy zajęcie przez jednego z małżonków środków finansowych należących do majątku wspólnego i odmowa podzielenia się z drugim z małżonków lub też nieuzasadniony brak pokrywania zobowiązań wspólnych przez jednego z małżonków i kierowanie wierzycieli do drugiego z małżonków, czy wreszcie brak zgody jednego z małżonków na zaciągnięcie kredytu koniecznego w działalności gospodarczej drugiego z małżonków stanowią ważny powód w rozumieniu art. 52 § 2 k.r. i op. uzasadniający ustanowienie przez Sąd rozdzielności majątkowej. Poza tym zdaniem powoda skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna albowiem Sąd przyjął, że trwała i zupełna separacja faktyczna nie stanowi ważnego powodu dla ustanowienia rozdzielności majątkowej.

Oceniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy odwołać się do utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego

sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia tych wymagań. Odpowiedź na postawione w skardze kasacyjnej pytanie zależy od konkretnych okoliczności faktycznych i może mieć znaczenie tylko dla rozstrzygnięcia

Kodeks postępowania cywilnego wielokrotnie posługuje się pojęciem „oczywistość” odnosząc je np. do bezzasadności dochodzonego roszczenia, wniosku o wyłączenie sędziego, zasadności podstawy kasacyjnej naruszenia prawa materialnego (art. 53<sup>1</sup>, art. 499 pkt 1, art. 398<sup>16</sup>, art. 424<sup>9</sup> k.p.c.). Oczywista zasadność lub bezzasadność wynika już z samej treści pisma procesowego, jest widoczna dla każdego prawnika bez potrzeby głębszej analizy jurystycznej. W wypadku oczywistej zasadności konkretnego wniosku, bez dokładnego badania i oceny przytoczonych argumentów jest jasne, że wniosek powinien zostać uwzględniony. Odnosząc powyższe uwagi do kwestii oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że przedmiotowa „oczywistość” zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi. (tak np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ., z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 2467/07, nie publ.).

Wnoszący skargę kasacyjną nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie zawsze zupełna i trwała separacja faktyczna stanowi ważny powód dla ustanowienia rozdzielnosci majątkowej. Także w tym zakresie rozstrzygnięcie zależy od konkretnego stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. postanowił jak wyżej. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398<sup>21</sup> k.p.c. § 4 pkt 7, 10 ust.4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800).

jw